

SNÍH V AFRICE

Ozvalo se 5 dlouhých zvuků, sedm vylekaných ptáků se vzneslo a se štěbetáním odletělo pryč. Malá modrá budka stála uprostřed louky nedaleko jednoho městečka v Africe. Dveře se rozlétly a v nich stála Klára s širokým úsměvem ve tváři, který ovšem ve chvíli pohasl, jakmile zjistila, kde se nachází. Vyklopýtala ven, chvíli se ještě rozhlížela, pak se otočila čelem k Tárdis.

„DOKTORE!“, zařvala s rukama v bok a levou nohou mírně pokrčenou. „Už jdu“, ozvalo se někde z nitra Tárdis. Zanedlouho se ve dveřích objevil Doktorův rozesmátý obličej. Doktor se chvíli rozhlížel po okolí, a potom jeho pohled spočinul na Kláře, která ještě pořád stála na jednom místě a propichovala ho vyčítavým pohledem. „No dobře, tohle asi není zrovna Grónsko, ale aspoň je tu teplejc,“ řekl Doktor s mírným úsměvem. „Vzala jsem si neopren na plavání,“ podotkla Klára s ironickým pohledem, když mírně zvedla ruku, přes kterou měla zavěšený černý neopren. „Teď se mi spíš budou hodit sluneční brýle,“ obrátila Klára oči v sloup a přenesla váhu na druhou nohu. „Počkej,“ vyzval ji Doktor a začal si prohrabávat sako. Zanedlouho vytáhl dvojě sluneční brýle. „A helemese,“ věděl jsem, že se budou hodit. Jedny podal Kláře a druhé si nasadil sám. „Dík, je tu o trochu větší vedro než v Grónsku,“ povzdechla si a sundala si péřovku, „a víš ty co, mám hlad,“ chytla Doktora za ruku a táhla ho pryč směrem k městu.

„Všichni na nás divně zíraj,“ zašeptala Klára nejistě, když procházeli obzvlášť rušnou ulicí města. „To víš, nemáme zrovna typické oblečení,“ odpověděl Doktor a pozdravil kolemjdoucího pána. Klára se podívala na své křiklavě červené tričko, modré přiléhavé džíny a modré tenisky a porovnála je s bosou paní, která na sobě měla jen lehké žluté šaty, které spíše vypadaly jako kus látky svázaný na ramenou dvěma malými uzlíky. „To máš asi pravdu,“ přiznala šeptem. „Nedivím se jim, že nosí jen tohle,“ a udělala rukou gesto, jímž ukazovala na všechny lidi na ulici. „Vzhledem k počasí tady, je to daleko účinnější. Už mi začíná být pěkné vedro.“ „Moje řeč,“ řekl Doktor a urovnal si motýlka.

Když se blížili ke středu města, uslyšeli hrozný rámus. Byla to směsice křiku, pláče a smíchu. „Doktore,“ zařvala Klára, když se rozběhl směrem, kterým přicházel ten zvuk. „Jednou si s ním o tomhle budu muset promluvit,“ povzdechla si a rozběhla se za ním. Když doktora konečně dostihla, byli na prostorném náměstí zaplněném lidmi. Doktor se ohlédl, pak chytil Kláru za ruku a začal se prodírat davem. Klára slyšela ze všech směrů různé nadávky. Doktor na to ale nebral ohledy. Konečně se dostali až k dřevěnému pódiu, na němž stálo 5 statných mužů. Klára si je podrobně prohlížela a všimla si u jednoho poměrně čerstvé rozsáhlé rány na obličeji. Když si muže

prohlížela trochu déle, všimla si, že jsou špinaví, neoholení a ani jinak upravení. Pod pódiem uviděla 5 velkých zabahněných batohů. „Asi před chvílí přišli,“ pomyslela si. Zaujal ji muž střední postavy. Měl dlouhé světle blondaté vlasy, které se výrazně lišily od vlasů okolo stojících a pokřikujících černochů. Tenhle chlap bude nejspíš běloch. U ostatních to ale s jistotou říct nešlo, protože měli na rukou jezdecké rukavice a na hlavách klobouky, díky jimž jim bylo špatně vidět do tváří.

„Doktore“ dloubla Klára do Doktora a odvrátila pohled od blondáka. „Ano,“ zeptal se Doktor. „Nejsou zřejmě odsud,“ zašeptala Klára. Doktor přikývl a obrátil se na pána stojícího vedle něj. „Pardon, prosím, mohl bych se zeptat, co jsou zač?“ A obrátil oči k mužům stojícím na podiu. „To nevím“ odpověděl, „přišli před chvílí a snaží se nám namluvit, že se v Údolí Smrti objevil sníh. Sice nevím, co to je, ale prý je to studené a mokré“. „Sníh v Africe?“ podivil se Doktor. „Promiňte, co je Údolí Smrti?“ „Leží táhle někde,“ odpověděl muž a ukázal směrem zrovna k zapadajícímu slunci. Oranžovočervená záře se rozlévala doširoka a ozařovala nebe i kus pevniny, která se táhla do nekonečna. „Nedávno to byla taky rovina, ale pak jednou v noci se po nebi rozlila oslnivá záře, obloha jakoby hořela. Záři doprovázelo dunění. Všechno to skončilo táhle.“

Doktor se znovu podíval směrem, kterým muž ukazoval. Slunce už skoro nebylo vidět. „A dál?“ zeptala se Klára. „Vyslali jsme šest našich nejlepších mužů.“ Zaznělo ticho. „Ale co se stalo pak,“ vyzval muže doktor. Muž se mu podíval přímo do očí. „Prý jsou tam stěny strmé a údolí je hluboké a rozlehlé, nerostou tam žádné květiny a zvěř se mu vyhýbá širokým obloukem.“ Doktor se tvářil pořád nechápavě. „Vrátili se jen tři,“ pronesl muž tichým hlasem a v očích se mu zaleskly slzy. Rychle se odvrátil a začal se prodírat davem pryč. „Ale,“ křikl Doktor a chystal se muže pronásledovat. Klára ho však chytla za ruku. „Teď ne Doktore.“ „Fajn nejdřív si promluvíme s těmi muži,“ přikývl doktor.

Slunce už zapadlo a náměstí osvětlovala jen obří louče uprostřed. Lidé se pomalu rozcházeli. „Půjdeme přespat do Tárdis,“ řekl Doktor a rozešel se napříč prázdným náměstím. Klára přikývla a vyšla za ním. Město pomalu utichalo, sem tam byl slyšet pláč dítěte, a když vše utichlo úplně, zavřeli se dveře Tárdis a krajina se ponořila do tmy a čekala na nový den. Obloha byla černá, nevyšla ani jedna hvězda. Klára stála opřená o Tárdis a hleděla vzhůru.

„Doktore, jsi si jistej, že je to zrovna tady?“ „Asi tak na 97%,“ ozvalo se někde ze tmy. „Nemám ti jít pomoci?“ zeptala se. „Ne dík, stejně tu nic není,“ odpověděl Doktor, když vešel na osvětlené prostranství. „Tak poleťme pryč,“ vyzvala ho Klára. „Věřím, že jsou ve vesmíru daleko zajímavější místa.“

Najednou se ze tmy ozval divný zvuk. Bylo to takové chrčení. A pak na světlo vešel netvor. Klára ztuhla hrůzou. Netvor měřil nejméně dva metry a měl tmavě hnědou

srst. Stál na zadních a upíral na ně své jedno veliké oko. Nebyl podobný ničemu, co kdy Klára viděla. Vykročil směrem k nim.

„Kláro, rychle!“ vykřikl Doktor a rozběhl se k Tárdis. Ale dřív než k nim stačil doběhnout, dveře se zavřely. Doktor s nimi lomcoval, ale dveře ne a ne se otevřít. Netvor od nich byl už jen asi 6 metrů a pomalu se blížil.

„Kláro, poběž!“ Doktor chytil Kláru za ruku a rozběhl, ale Klára byla ztuhlá a jen tupě zírala na stvůru, která byla každou vteřinu blíž. V duchu sama sebe povzbuzovala. „No tak Kláro teď musíš utéct. No tak utíkej, utíkej!“ Ale nohy jako by měly svůj vlastní rozum a rozhodli se za každou cenu zůstat na místě.

Najednou se pod nimi propadla země a oni padali. Netvor se jí ztrácel z očí. Padali do nekonečné propasti. Doktorova ruka jí začala vyklouzávat. „To je v pořádku,“ usmál se Doktor a zadíval se jí do očí, pak se pustil. „NÉÉÉÉ,“ vykřikla Klára a po tvářích jí začaly stékat slzy.

Byla tma, Klára se posadila ve své posteli a těžce oddechovala. Natáhla ruku a nahmatala vypínač od lampičky, kterou měla na svém nočním stolku. Cvakla. Pokoj zalila oslnivá záře. Klára musela přimhouřit oči, než přivykla světlu. Otevřela šuplík u nočního stolku a vyndala svůj telefon, telefon ukazoval 7:53. „No tak Kláro byl to jen sen,“ konejšila sama sebe „jen zlej sen.“

Ze zkušenosti z předešlého dne si na sebe vzala jen světle modré šaty na ramínka a modré lodičky, svázala si vlasy do culíku a vyšla z pokoje. Doktor už byl vzhůru a stál opřený o dveře Tárdis. „Ou, tady jsi,“ zvolal, když Kláru uviděl. Bylo vidět, že má dobrou náladu a že je plný nedočkavosti. Otevřel dveře Tárdis a takřka vyběhl ven. Klára se za ním pomalu šourala. „No tak Kláro,“ povzbuzoval ji Doktor, „hlavu vzhůru, vždyť je dneska tak krásný den.“ „To nepopírám,“ pronesla Klára úsečně, „ale spala jsem jen něco málo okolo 7 hodin.“ „Netruchli mi tu a pojd' už, dnes máme spoustu práce,“ zasmál se Doktor a rychlým krokem vykročil směrem k městu. Klára utrousila ještě pár uštěpačných poznámek a pak se vydala za Doktorem.

Na poprvé zamířili k mužům, kteří včera přišli do města. Doktor a Klára přišli k dřevěným dveřím u domu na kraji města a zatukali. Chvíli se nic nedělo, ale pak se dveře s vrzáním otevřely a v nich stál jeden z pěti mužů, které včera viděli.

„Co si přejete?“ zeptal se pán a urovnal si pásek, na němž měl zavěšené 2 pistole, na každé straně jednu. „Jen jsme se chtěli zeptat, co se teda děje v tom Údolí Smrti?“ „Jo určitě, budete asi jediní, kdo si to poslechne,“ pousmál se muž a ustoupil stranou. Klára vešla jako první a Doktor hned za ní. Vešli do malé místnůstky, ve které seděli zbylí čtyři muži. Všichni byli podle Klářina předpokladu bílí. „Já jsem Doktor a tohle je Klára.“ představil se Doktor. „Tady si můžete sednout,“ ukázal muž na dvě dřevěné židle v rohu místnosti. Oba se posadili a chvíli bylo ticho, pak začal mluvit muž po Doktorově pravici.

„Jsme ze Španělska, chtěli jsme vidět další kus země a tak jsme zajeli sem, sem do Afriky. Když jsme narazili na to údolí, neviděli jsme na konec a tak jsme si mysleli, že by třeba šlo projít. Ale asi po 15 minutách chůze jsme narazili na ten sních. U nás ve Španělsku ho taky moc nemáme, ale občas nám tam trochu sněží a tak víme, co je sních. Ale v takovém množství a v Africe, o které nám říkali, že je to země věčného vedra, to už nám přišlo divné. Vrátili jsme se tedy a údolí obešli a když jsme dorazili sem, hned jsme řekli, co jsme viděli. Ale očividně nás mají za blázný.“ „Nevšimli jste si v tom údolí ještě něčeho divného?“ zeptal se Doktor. „Kromě toho sněhu ne,“ odpověděl muž. „Děkujeme, to je asi všechno, co potřebujeme vědět.“ Doktor zamířil ke dveřím a Klára mu byla v patách.“ Co si o tom myslíš,“ zeptala se Doktora, když vyšli na ulici. „Ani nevím,“ pokrčil Doktor rameny, „teď se ještě zeptáme těch lidí, co to šli tehdy zkoumat.“ „Jo, ale jak je najdeme?“ podotkla Klára. „Zeptáme se na ulici,“ pousmál se Doktor a zavolal na pána, který procházel kolem nich. „Pardon pane, bylo nám řečeno, že po vzniku údolí smrti šlo 6 mužů na průzkum, ale vrátili se jen 3. Kterí tři to byli?“

Muž tam chvíli jen tak stál, pak se zadíval kamsi za ně. „Dva se zbláznili, nikdo neví, co tam viděli, a ten třetí nám to nechce říct a myslím, že má dost dobré důvody na to všechno zapomenout. A nám nepřísluší mu to pořád připomínat. Třeba nám to jednou poví sám.“ „Jo, ale kdo to je?“ zeptala se Klára. „Támhle stojí,“ ukázal muž směrem, kterým se díval.

Doktor a Klára se otočili a spatřili muže, kterého potkali včera u pódia a kterého se ptali, co je to Údolí Smrti. Doktor už se chystal vyrazit, když ho muž chytl za ruku. „Dělejte, co musíte, ale buďte mírní.“ Muž se na chvíli odmlčel, pak se podíval Doktorovi do očí a jeho tvář byla najednou smutná a vypadala alespoň o 4 roky starší. „V té výpravě měl i svého syna. Bohužel jeho syn patřil do té skupiny, která se už nikdy nevrátila. Jeho žena krátce poté zemřela žalem, takže teď je sám.“ Muž domluvil, pustil Doktorovu ruku a odešel. „Tak proto brečel,“ pronesla Klára smutně, když se blížili k muži, který jako jediný zůstal zdravý a naživu. „Ale jaké stvoření?“ zeptal se znovu Doktor. „To já nevím, jako by z jiného světa“ odpověděl muž se sklopenýma očima. „Víc už nevím, prostě jsme šli zkoumat to údolí a pak, pak jsme byli v takové místnosti a.....“ Muž nebyl schopen mluvit dál. „Pane, jste jediný, kdo nám může pomoci objasnit situaci v údolí.“ Klára postoupila o krok blíž a položila muži ruku na rameno. „Ať váš syn nezemřel zbytečně.“

Muž zvedl oči a podíval se do těch Klářiných. „Když jsme tam byli mi, tak tam ještě sních nebyl, takže nevím, jak to tam vypadá teď, ale vím, že jsme ztratili vědomí docela na začátku. Do údolí se dá sestoupit jen z jedné strany, v jeho nejkratší části. Víc už bohužel nevím.“ „Jak sestoupíte po stezce dolů, po chvíli chůze uvidíte veliký kámen uprostřed, údolí tam není ještě moc široké. Ten kámen je poslední věc, kterou si

pamatuju, předtím než jsem ztratil vědomí. A taky to byl poslední okamžik, kdy jsem viděl svého syna.“ Muž se rozplakal a rozběhl se pryč. Klára za ním chtěla běžet, ale Doktor jí zastavil. „Musíme mu pomoci!“ rozkřikla se Klára a snažila se Doktorovi vymanit.

„Kláro, tohle musí vstřebat sám. Nepotřebuje nás, abychom mu to svou přítomností pořád připomínali.“ Klára povolila a Doktor ji pustil. „Teď musíme do toho údolí, nemá cenu otálet.“ „Musí to být nějaký tajný vchod. Neviditelný tajný vchod,“ přemýšlel Doktor na hlas, když šli k Tárdis. Když k Tárdis dorazili, Doktor se zastavil a podíval se na Kláru. „Kláro, může to být hodně nebezpečné.“ „Jako by to někdy bylo jinak,“ usmála se. „Ne počkej tohle je jiný. Ten vchod, když do něj ti muži vešli, ztratili vědomí a já se ti snažím říct, že se ti to může stát taky. Pravděpodobně je to vchod pro ty mimozemšťany, ale oni jsou na to zvyklí. A já asi taky neomdlím, už mám toho hodně za sebou a jsem na podobné věci zvyklý. Ty ale ne. Ty pravděpodobně ztratíš vědomí a pak můžeš být ve větším nebezpečí.“

„Asi si nás všimnou, hned jak vstoupíme, a bude jich asi trochu víc než nás a hlavně budou asi ozbrojeni. Takže si myslím, že bych proti nim nesvedla o moc víc, ani kdybych byla při smyslech,“ ušklíbla se Klára a vešla do Tárdis. „Jak myslíš, povzdechli si Doktor a vešel za ní.“

Tárdis přistála na začátku údolí. Byla tu ta pěšinka, přesně jak říkal ten pán. Doktor a Klára se vydali údolím. Asi tak po 2 kilometrech se před nimi objevil veliký kámen a pak se jim před očima začal točit svět. Padali jakousi šachtou pořád níž a níž. Oba se zastavili krátce nad zemí a pak pomalu dopadli. První se zvedl Doktor a podíval se na Kláru, která se právě taky zvedala. Klára se na něj usmála. „To víš, už mám toho taky hodně za sebou.“

To už se k nim ale začali sbíhat postavy zabalené celé v černém. Nebylo vidět, jak vypadají, ale byli o trochu menší než průměrný člověk. Seskupili se kolem nich a mířili na ně zbraněmi. Pak jeden z nich postoupil o krok blíž. „Kdo jste a co tu pohledáváte?“ „Vezměte nás za svým vůdcem,“ rozkázal Doktor. „Proč bychom to měli dělat,“ zeptala se znovu zahalená postava. „Protože by ho jistě zajímalo, jak to že nejsme v bezvědomí, a jak jsme ho vůbec našli. “Tak pojdte za mnou,“ pokynula postava zbraní směrem k tunelu, kterým přišli. Doktor se rozešel, za ním Klára a celý zástup uzavíralo deset černooděnců.

Vešli do osvětleného pokoje a první, co upoutalo jejich pohled, byla obří nádoba sněhu, ze které čouhala jenom hlava. Nebyla lidská, ale byla jí podobná. Troje velké zelené oči na něj koukaly a ústa byla jako lidská a rozjetá do širokého úsměvu. „Zdravím vás,“ promluvil mimozemšťan, „jsem vyslanec rasy Keilonů z planety Rulnok. Co tu pohledáváte?“ „Jsem Doktor a tohle je Klára,“ promluvil Doktor. „Přišli jsme se zeptat, co tu děláte a taky vás zastavit.“ Mimozemšťan se rozesmál a všichni jeho

sluhové taky. „Klidně vám řeknu, co tu dělám, ale pochybuji, že mě zastavíte, protože já vás dřív zabiju.“

Doktor si všiml trubky, která vedla od nádoby s mimozemšťanem, k přístroji, který zřejmě chladil nádobu, aby se sníh nestal vodou. „Tak nám to teda pověste,“ vyzval ho Doktor. „Přistáli jsme tu asi před dvěma lety a začali jsme do atmosféry vypouštět keilonovi vlny. Je to náš vlastní vynález. Tyhle vlny ovlivňují atmosféru a způsobují ochlazování Země. Tady u zdroje signálu je to nejsilnější, takže už je tady sníh, ale zanedlouho se to rozšíří po celé zemi. Mrazíme Zemi, Doktore. Až tu budou dobré podmínky, přesuneme část naší rasy sem, naše planeta už je až moc přecpaná.“ „Proč jste ale zabili ty lidi, kteří to sem šli prozkoumat před těmi dvěma lety. Byli nevinní, neměli technologie k tomu, aby vás ohrozili,“ rozkřikl se Doktor. „My je ale nezabili. Lidé jsou roztomilá stvoření, tři z nich jsme propustili a tři z nich jsme si nechali jako sluhy.“ Doktor si oddychl, ale na druhou stranu byl ještě víc rozzuřen. „Oddělili jste rodiny, syna od otce a matky, manželi od manželek.“ Doktor už neřval, mluvil spíš hlasem lítosti a pohrdání.

„Vede se jim tu dobře, nebojte se. Genro, zavolej je,“ zadíval se mimozemšťan na jednu postavu, která stále vedle Kláry. „Ano pane,“ postava se uklonila a někam odešla. Zanedlouho se vrátila a s sebou měla 3 lidi. Dva starší pány a jednoho mladšího muže, kterému mohlo být tak 26 let. Všichni tři si stoupli vedle Doktora a Kláry. „Dostaňte nás odsud,“ prosili Doktora šeptem. „Chceme zas vidět naše rodiny, naší vesnici a hlavně slunce. Celé dva roky nás skoro nepustili ven.“ Doktor se znovu podíval na mimozemšťana a znovu promluvil. „Nechte nás jít a opusťte tuto zemi v míru a už se nikdy nevracejte.“ Znovu se všichni rozesmáli. „Dal jsem vám šanci,“ posmutněl Doktor a namířil sonickým šroubovákem na chladicí přístroj, „zkusíme, jak snášíte teplo“ a stiskl tlačítko.

Doktor mířil na chladicí přístroj, který ve chvíli začal místo chlazení, ohřívat sníh a ten začal tát. „Nechte toho, to pálí,“ řval mimozemšťan. „Pokud na nás tví sluhové vystřelí, mé sonické zařízení vybuchne a všichni tu zemřou!“ vykřikl Doktor. „Co chcete?“ řval mimozemšťan, „udělám všechno, jen toho nechte.“

„Opusťte tuto zemi v míru a už se nikdy nevracejte,“ zopakoval Doktor své požadavky. „Ano udělám vše.“ „Přísaháte na svůj druh?“ „Ano, jen už toho nechte.“ „Jo a ještě nám vydáte své lidské zajatce,“ Doktor domluvil a čekal, až se mimozemšťan vyjádří. „Ano, vezměte si je, ale už toho nechte.“ Doktor pustil tlačítko a sklopil šroubovák dolů. „Teď nás vezměte nahoru a potom odleťte.“

Stalo se, jak Doktor řekl a když všichni stáli vedle Tárdis, objevilo se prudké světlo a když pominulo, zbyl po lodi jen prázdný kráter. „Tak a je to,“ zatleskal Doktor a vešel do Tárdis.

Tárdis se objevila na náměstí. Všichni 3 lidé, které právě Doktor a Klára zachránili, vyběhli ven a nevěřícně zírali na malou modrou budku. Chvíli poté vyšli i naši cestovatelé a opřeli se společně o Tárdis. „Tak to jsme zvládli,“ pousmála se Klára. „To jak jsi řekl, že ten sonický šroubovák vybuchne, byla dobrá lež.“ „Jo dík.“ Pak si všimli, že se kolem nich tvoří dav lidí.

Najednou z davu vyběhl pán. „Gorgo, synku!“ pán objal svého dlouho ztraceného syna a muži našli své manželky. Všichni šli poděkovat Doktorovi a Kláře za zachránění světa a jejich milovaných. „Pane“ postoupil Doktor k muži, který stále objímal svého syna. „Vaši manželku už bohužel nezachráníme.“ „Dělali jste, co jste mohli a navíc jste mi vrátili synka, moc vám děkuji.“ Nakonec se Doktor rozloučil ještě s pěti cestovateli ze Španělska a když ten večer odlítali, měli báječný pocit z dobře vykonané práce.